

An abstract painting on a light beige background. The composition is dominated by a large, thick, horizontal brushstroke that curves downwards on the right side. This stroke is composed of various colors: a dark brown base, with patches of bright blue, vibrant red, and ochre yellow. The background is scattered with numerous small, irregular splatters of the same color palette. The overall effect is one of dynamic, gestural energy.

GYÖRGYI
CSABA

TE
ES
EN

Napút-füzetek

2020 **144.**

A borítót Szebenyi Csaba grafikusművész készítette
a szerző egyik festményének felhasználásával.
Kapcsolat a szerzővel: mintketidegen@gmail.com

*Beszélő állatokról álmodik az ego,
és arról, hogy talán nincs is halál,
azután arra a jó mondatra ébred,
hogy mindenki volt már, de végül
csak hárman maradtak: te, és, én.*

Kiáltvány

Egész testtel, szívvel, lélekkel érezni és érzékelni, de magamon mindent szépen átengedni, semmit sem őrizgetni, mindent elengedni tudni, a fáknek a gyökerét is mindig látni, és minden nekem való, tiszta energiához könnyen hozzáférni s hozzáérni tudni, és tudni: egy pont vagyok, ami végtelennyi, e kiáltványt is merni bárhol otthagyni, bárki által folytathatónak hinni, mert csak gyö-nyö-rút látni.

Sínpárok közti, zsebkendőnyi éden lett a minden.

Álmodtam

Olyan nincs, hogy egy rendszer több kudarcot már nem tud elviselni, ugyanis a rendszert éppen a kudarc hajtja. Álmodtam egy világot, ahová egy ember alakú ajtón kell belépni, nem egy ajtó alakú ajtón, amit olyanok faragtak, akik számára más alakú ajtó nincs, és soha nem is lehet. Egy olyan világot álmodtam, ahol az pucolja ki a cipőjét, aki ki tudja pucolni a cipőjét. Ebben a világban, akármit mondanak a kerítés mögötti bábok, mindenki szerelmes mindenkibe, s nem csak azért, mert már mindenki tudja, hogy én a másik is.

Jó, akkor most megtekerem a tekerőt, hogy mi, egy rossz gyermekkor tonnás gyerekei, színes ruhába öltözött zene-és tánckarrá szepüljünk. Nincs almatündér, de van alma.

Három csészéről.

Prágai Tamás emlékére

Amit tudni kell az életről.

Moccanó Faág Árnyéka, Akit Senki Sem Lát a nevem, de a barátaimnak csak Moccanó Faág Árnyéka. Miután megértem és lepottyantam egy szilvafáról, választott nagyapám, Kocce apó sorban elmondott nekem mindent, amit tudni kell az életről.

Talán még többet is.

Legszebb ideje, hogy ezeket tovább adjam nektek, mert Moccanó Faág Árnyéka már alig moccan.

Kocce apó a Szentély kövére kiömlött patakvíz.

Nemsokára Moccanó Faág Árnyéka, Akit Senki Sem Lát is a Szentély kövére kiömlött patakvíz.

A Városról.

A Falu alsó utcájából nyíló kis kapun a Városba lehet leérkezni. Ez egy évszak nélküli hely, ahol el lehet tévedni, mert ott lent meg kell születni, asztalhoz kell ülni, el kell viselni az elektromosságot, a házasságot, és a gyárbirodalmak ehető és viselhető szemetét.

Ráadásul ott meg is kell halni, és még az is lehet, hogy ez egy eseménytelen és reménytelen nap végén fog megtörténni.

A Falu felső utcájában legalább mindig jut egy-egy falat, csak az eső ne esne szüntelenül.

Kikóról.

Kikó a barátom. Olyan, mint egy mókus, csak nagyobb, és a színe is más. Kikó egész álló nap körbejár a közeli kis téren, és amikor elém ér, nagy, komoly szemekkel rám néz, és azt mondja:

– Hazajöttem, itt vagyok, Árnyék!

Moccanó Faág Árnyéka, Akit Senki Sem Lát a nevem, de Kikó csak Árnyéknak hív, mert ő és én sokszor játszottuk, hogy egy egész életet éltünk le együtt.

Szép Kikó.

A tanítómról.

Nevezetek vándornak, és én vagyok a vándor.

Nevezetek madárnak, az vagyok.

Még egy sor, és megvigasztalódsz.

Még egy sor, és a tenger szélének utolsó kövére állsz.

Szerelmem, semmi! Szerelmem, minden!

Tanítód hat nevét olvasod egy hulló falevélen.

És Végül Csak Mély Csend Marad.

A két Kocce apóról.

A két Kocce apó egymás mellett lakott a Faluban. Jó szomszédok voltak. Két földecske, két tyúkocska, egy-egy marék széna, pár facsészében fűszerek és gondolatok. A két vetemény felett, hol bogarak táncolnak esténként, nyugalom ül.

A két Kocce apó egy Kocce apó.

A Szentélyről.

A Falu fölött a Szentély van. Kövére patakvíz ömlik, ha valaki elköltözött. Még nem jártam ott, de magam elé tudom képzelni vén kőpadlóját, kormos falait és mind, a fából ácsolt részeket.

Tudod, a Szentély kövére kiömlött patakvíz mindig magával sodor valami egészen kicsi, jelentéktelen dolgot.

A hajózásról.

– Mi az, abban a kis üvegben, ott fent, a polcon, Kocce apó?

– Egy kisfiú egyszer körbe akarta hajózni a Falut. Hajózott, hajózott, de nem látott mást, csak magas hegycsúcsokhoz tartozó, letelepedésre is alkalmas, szélvédett, sziklás párkányokat, kék eget és felhőket. Amikor megöregedett és visszatért, akkor került a polcomra ez a kis üveg. Tengervíz van benne.

– Kocce apó!

– Moccanó, eszedbe ne jusson!

Az éhségről.

A Faluban olyan nagy a szabadság, amelynél többet semmiféle éhség nem ígérhet senkinek. Az is igaz, hogy azért nálunk még a szegénység és a befejezetlenség is kéz a kézben járnak.

A Faluban minden jogos, mert minden értelmes, viszont a gyakori esőn kívül semmi sem általános.

Arról, aki mindig is közöttünk volt.

Kocce apó így szólt hozzám:

– Közöttünk áll az, Moccanó, akinek a fejében, miután írt egy könyvet, egy olyan, képzeletbeli esemény pergett le, amelyben mindenkinek elmondott mindent. Szavait senki sem értette, de mindenki érezte.

Egy álmról.

Roszat álmodtam. Egy könyvtárban ücsörögtem, és úgy néztem az embereket, mint egy emberevő. Fájt minden, és nem akart csillapodni.

Felébredtem, de a Faluban minden a helyén volt, csak az az akarat, amit még szorongattam, csak az az akarat szunnyadt bennem tovább.

A senki se bárónőről.

A senki se bárónő kislány korában került a Mojave-sivatag közepén található Lake Hill lakótelepre.

Mivel itt sokan tornáztak és beszélgettek, főleg az idősebbek, Lake Hill emelkedni, pörögni, forogni, zsugorodni, majd tágulni kezdett, eközben számos alkalommal került lehetetlen helyzetbe.

Lake Hill végül a Falu lett. Senki se bárónő itt él, hiszen nem költözött el innen, de állítólag még senki sem látta.

Elhatároztam, hogy megkeresem a szegény senki se bárónő házát.
Annyira jó ez a terv! Most boldog vagyok.

Lake Hillről.

Éppen egy faoszlopot állígtattam a Falu egyik terén, nem ott, ahol Kikó szokott rohangálni, hanem a másik téren, amikor szerintem a senki se bárónő jött oda:

– Mire ez az oszlop?

– A nevem Moccanó Faág Árnyéka, Akit Senki Sem Lát. Ez a faoszlop egy jelölő.

– Már azt hittem, időmérő, ugyanis itt, a Faluban, ha jól látom, nem mozog a Nap. Régen, amikor ezt a helyet még Lake Hillnek hívták, az emberek többsége annyira hiteltelenül mímelte az elégedettséget és a lazaságot, hogy Lake Hillből a Falu lett.

– Azt hittem, hogy a tornáztatás és a beszélgetés miatt.

– Nem. Szervusz! – és elment. Azért gondolom, hogy ő volt a szegény senki se bárónő, mert Lake Hillt emlegette.

A jelölőkről.

Jelölőket állítok. Faoszlopokat.

Egyebem sincs, mint a bennem élő történetek. Ezeket jelölöm. Nem én kezdem el, de befejezni én fogom őket. Hallom például, ahogyan elenyézik, majd századok súlyos faágai alatt újra ölelkezik két ember. Csak az marad meg ott, hol nincs idő, amiben szeretet él, és az ölelkezésben szeretet él, olyannyira, hogy az ölelkezésnek még a hiánya is valami. Ez a valami a világ teremtése.

Az elme lángolását nem tápláló légzésről.

– Kocce apó, én...

– Látom, Moccanó! Lángol az elméd. Ezt a lángolást a légzésed táplálja. Lélegezz, csak ne az elméd számára!

A megrészegülésről.

Megrészegülni saját érzelmeink súlyától, attól, hogy milyen kis formás az énünk: ilyesmi a Faluban egyáltalán nincs, és nem is lehet, pedig ezt itt nem is tiltja senki.

Minek is a sziklakertek vízikerekecskéin bukfencező napfénynek az én ereje? Egyáltalán, mit hajt meg az én ereje? Talán még magát az embert sem.

Szép Kikó, melyik kertben bujkálsz?

Az útról?

Kocce apó a szilvafa alatt áll és tanít:

- Ürülni, és egyre üresebbnek lenni? Nem szájba venni, nem megízlelni minden gondolatot és hangulatot? Üres minden, nem légzéssel eltöltött, ékes pillanat? Ezek a pillanatok az út, s a nem-légzés, mi az úton megtart?
- Kocce apó a szilvafa alól kilép oda, ahol már nincs árnyék, és tanít.

Három csészéről.

- Kolostori tanítás három csészéről, az egyikben tiszta víz, a másikban sáros víz, a harmadik üres. A víz elpárolog, két tiszta csésze és egy piszkos csésze marad. Egyszer arra ültek fel a szerzetesek, hogy legyen már béke. A kolostort szétszedték, köveiből Szentély épült, a szerzetesek elindultak le, a Faluba.
- Akkor ők most a Faluban vannak, Kocce apó?
- Nem, Moccanó, de a Szentély oltárán ott a három csésze.
- Hol vannak a szerzetesek, Kocce apó?
- Ketten voltak, Moccanó, te az egyik, én a másik.

Törékeny világok közben tartásáról.

Ha mégis írnék, lassan, megfontoltan írnék.

Fecni papírom, ceruzám sincs, de ma írtam fejben egy verset:

Kétszer jött el, akit megszerettem,

Harmadszor már mint csillag szállt alá.

Nem mint madár, hanem mint csillag szállt alá.

Se bőr, se borda

Szívét többé nem takarta.

Egy csillag szívét dobogni láttam,

Egy tavaszban minden nyarat megláttam.

Kétszer jött el, akit megszerettem,

Harmadszor már mint csillag szállt alá.

A végállomásról.

Moccanó Faág Árnyékának Faluja szűk, de nem szűkös. Volt egy csaknem végtelen pillanat, talán éppen szilvafavirágzás idején, amikor megnyilvánult számomra, és beengedett. De a Faluban aztán nincs ám ide-oda rohangálás, nincs!

Egyébként is ez egy végállomás vagy a végállomás, de úgy kimondva, hogy az utolsó s betű szépen haljon el, és még egy picit visszhangozzon is valahonnan.

Jönnek a klandrimanditák

I.

Első, földi emlékem, hogy tengerparti nevelő-dédapám, aki mindenképpen azt akarta, hogy a Marson temessék el, egy hatalmas, szőlő formájú, ám mandulaízű fagyit nyomott a kezembe, és így szólt:

– Egyszer jön majd egy nő, tudod, egy olyan tarkaruhás, aki a szívedet ki akarja csalogatni a házából, kicsi hajasbaba (általában így szólított), de nehogy odaadd neki!

Ahogy addig minden nap, szépségekkel telt, vénséges árkádok alatt indultunk haza, fel a hegyoldalba, a virágindás házba. Az árkádok falain akkor is, ahogy addig minden nap, megbámultam a kopottas, málló, évezredes festményeket, amelyeket ott felejtett az idő, és megpróbáltam összerakni belőlük egy épkézláb történetet. Gyermekeként haloványan élt bennem a sejtés, hogy ami a fejemben kavarni szokott, az már a valóság. Miután felnőttem, sőt, meg is öregedtem, ez a sejtés kötömbnyi tudássá érett bennem.

A marsi temetést nehéz volt elintézni, ugyanis akkoriban mindenki a Mars földjében szeretett volna örök nyugalomra térni. Végül is egy teherszállító úrhajó vállalta, hogy pályájáról kissé letérve kilövi tengerparti nevelő-dédapám koporsóját a vörös bolygóra. Abban meg már csak elég volt erősen hinni, hogy a becsapódás által felvert finom, marsi por be is temeti a koporsót, már ha az, áthaladva a ritkás légkörön, egyáltalán eléri a bolygó unalmas felszínét.

Erről jut eszembe a mondas: a Mars városai olyanok, mint a marsi asszonyok! Részletes géntérkép nélkül ötven méternél jobban meg sem lehet közelíteni őket.

Méter... Az is csak egy mérési eredmény, ha valamit mérhetetlennek nevezünk. A csillagos ég például ilyen. Az unalom is. Mintha egész életemben vártam volna valami meghökkentőre, pedig az élet csak ritkán szolgál ilyesmivel. Egyszer azonban mindennek eljön az ideje.

II.

A klandrimanditák 2032-ben két hét leforgása alatt érkeztek meg a Földre. Ennyi időre volt szüksége ennek az öt tejfehér, elefánt nagyságú és körteformájú lénynek ahhoz, hogy fokozatosan hozzánk lassulva formát öltönnön egy katonai hangárban.

A klandrimanditák azért látogattak le hozzánk a létezés Alpok-vonulataiból, hogy megosszák a hírt: hamarosan szabálytalan eseményhorizontok lepik el a Naprendszer, és ha nem teszünk valamit, el fogunk pusztulni.

– Egyetlen megoldás létezik arra, hogy ez ne történjen meg! – mondták.

– Átadjuk nektek a technológiát, amellyel két méter átmérőjű, speciális anyagból készült gömbökben embereket kell visszaküldeniek a múltba, egy ezredmásodperccel korábbra. Ezeknek a gömbökbe zárt időutazóknak igent

vagy nemet kell mondaniuk a születőben lévő, s így akkor még elterelhető eseményhorizontokra, amelyek így nem okoznak majd semmi gondot. A gömbök csak rövid időt tölthetnek el a közeli múltban, ahol, mivel már alig létezik, nagyon nagy a nyomás és a hő. A visszatért gömböket aztán le kell hűteni, és újra fel lehet használni.

A klandrimanditák, miután átadták az üzenetet és a visszatérő-gömbök gyártási adatait, hevesen osztódni kezdtek, és gyorsan el is pusztultak. Ez volt az ő áldozatuk.

III.

Megalapítottuk a Jelen Létrehozási Hivatalt, készítettünk nyolcvanhárom gömböt, majd elkezdődtek a menetrendszerű eseményhorizont-elterelések. A Föld látszólag megmenekült egy külső fenyegetéstől, és az időjárók – a visszatérő gömbök utasait nevezték így – nagy megbecsülésnek örvendtek. Egyikük, Kyerze Geidd, különösen nagy népszerűsége tett szert ezzel a versével:

*A Jelen Létrehozási Hivatalban dolgozom.
Nekem hivatalosan minden fáj.
Miért nem gyászolunk meg
minden egyes pillanatot?
Múlnak, nem?*

Fellegek majálisa

Szép lesz.

Az öreg kolostorok menetrendszerinti irathangulatai, és a tavasszal is viselhető, őszi kabátok színei, perdülései megnyugtatták. Erre szükség is volt ezekben a fényes digitál-időkben, amikor már nem volt se Déli-sark, se Párizs. Semmi ilyesmi.

Mint mindenki ezen az egy ideje már forgó világtengelyen, ő is végleg megszabadult a kapcsolódások diktatúrájából, s az ölelések és a vigaszt adó illatok rabságából.

Mindig ott volt, ahol a teste.

Ha valami fáj, az akkor fáj, és nem máskor, mivel fájdalmat már nem emlék vagy szorongás idézett elő. Tulajdonképpen egyáltalán semmi nem idézett elő semmit. Világ? Rendben.

Az ujjbegyét, a retináját, a vérnyomását, az összes in- és outputját, egyszóval szinte mindenét érezte ez a vadonatszabad, mindörökké zászlótlan szenzorvilág. Úgy élt, ahogyan a többiek, tehát a múltat már ő is csak

játszotta. Tudta például, hogy öt perc múlva egy hagyományos japán temetési szertartás ízét hordozó pogácsával lesz randevúja, s hogy addig még van ideje egy kicsit leülni, és az APÁM szót végre rendesen elmantrázni.

Ez volt a harmadik dolog, ami megnyugtatta: a szavak már nem jelentettek mást, csak saját magukat. Minden élet haladt a maga útján, egyik sem állt a másik elé vagy mögé. Minden élt, és játszott, hogy vár valakit, valamit, vagyis leginkább valaminek a végét.

Ébren-álmodók lettek az emberek.

Kamcsatkától Lisszabonig. Nagymamával ebédelnek, tavaksíkját próbálgatják a talpukkal, sőt néha még az arcukkal is. Az asztaloknál ücsörögve egymásra mosolyognak, hiszen értik egymást, s úgy bontogatják a kölcsönös megértést, mint egy helyes kis ajándécsomagocskát.

A közösség megérkezett, éppen időben. Olyan még van, hogy a MÁSIK, de már megfelelő a módja. Van olyan is, hogy MI, viszont ELLEN-TI már egyáltalán nincs.

Hogyan lehetséges ez? Hát úgy, hogy minden feloldódott abban a vékonyka légtérben, amely akkoriban adatott, amikor az ablakok több fényt kezdtek beengedni. Mintha valami közelebb lökte volna az embert a lényeghez, amelynek előtereiben az áramló élet elevenen és szabályosan vidám.

Máris kész egy kapaszkodó: vidám,

vagyis derűs, mélyre beülő, tiszta szív, éppen megfelelő darabka, négyzetbe csinosan illeszkedő korongocska egy kihímzett, puha tasakban, álló idejű szoba fiók-mélyén.

Időközben elkészült egy másik kapaszkodó is, a mindig magas helyi értékű, könnyen átjárható, értő érintkezés.

Nézd, lassan már össze is érnek, üres kezem üres kezedhez. Elfelejtett, anyagtalan, tengeralatti művészet ez, amelynek akár hátat is lehet fordítani, ha megszólal mögöttünk egy ismerős hang.

Két épület közé vásznakat feszítettek ki.

Mivel már többször volt ilyen vászonkifeszítés, jelenleg több, párhuzamos történet is fut. Ezek itt a történetek hajói, s az épületek közé kifeszített vásznak vitorlák. Csak azok lehetnek, mik lehetnének még?

Civilizációnk így halad előre.

Szélirányban, ahogyan az már lenni szokott.

Jó lenne már végre kijutni a tengerpartra.

Természetesen ehhez előbb még le kellene kapcsolni a gombjával a rádiót. Lekapcsolni és kidobni. Ha van örökre hátrahagyott dolgok udvara, akkor nagyon is oda.

Olyan szép és tágas az, hogy csak úgy, véletlenül még álmodni sem lehet róla,

amikor ketten egyszerre mondják egymásnak: érij rám! Ebbe a gondolatba most szabad egyet beljebb lépni, kérem!

Szép fénytől fehéren izzani.

Köszönöm! Látja, hogy milyen színesek a járdám kövei, és hogy a hőmérsékletük is különböző? Némelyik alatt hűs a mélység, a másik alatt kicsi lény búvik, de van, amelyik alatt csak egy másik kő, csak egy másik élet van.

Másolatok másolatainak másolatai peregnek le a falakról.

Ezek akkoriban kerülhettek oda, amikor még fiatalnak mondtuk magunkat. Később aztán arra jutottunk, hogy a legjobb lenne szép fénytől fehéren izzani.

Mi az a Fellegek majálisa?

*Talán egyszerűbb lenne elmagyarázni, de az nem fog menni,
mert a magyarázgatás azonnali halált okozna.*

*A fokozatos ébresztés szabályát betartva még csak annyit,
hogy rontsátok el a hibáitokat!*

Menekülés a csendbe.

A mindent sokszor lehet látni, hiszen minden pillanat a van. Egyszer minden idegen hazatér. Az is, aki el sem ment hazulról. Ennyi csillagot az égen?

Az utolsó város

„Legyen, mondjuk, minden fehér.”

A gravitáció állítólag sohasem válogat. Amikor megérkeztem az utolsó városba, eszembe jutott, hogy utána kellene nézni, mit lehet itt szétarabolni, vagyis megmenteni.

Beesteledett. Az igazi és több rétegű sötétség elől soha nem lehet elszökni. Talán egy kicsit meg lehet szokni. Ennyi! Olyan ez, mintha csak azért üldöznék egy kicsi állatot, hogy elmenekülhessek onnan, ahol éppen vagyok.

A reggelek története az esték története, de ezekhez az illatosan, tágasan színes történetekhez teljesen le kell vetkőzni, majd csinosan és kényelmesen fel kell öltözni.

Nem tudom elfelejteni, hogy Hídanya japán halandzsákból szőtt, gyönyörű sála úgy lobogott, mint egy zuhanó gyászszalag. Puha hasa és a bolygó ugyanaz a vonal volt. Mindketten csendben és egyszerre üresedtünk. Füstté vált fenntartásainkat felettünk áthúzó, vadított madarak rontották szét.

Egyébként semmi sem mozdul, és most már egészen biztos, hogy az utolsó város őszei emiatt a ránk erőltetett mozdulatlanság miatt elviselhetetlenek.

Mindenizálódás

Mindenizálódás! Boldogok a penge-élen évelők, kik nem égtelenek, akiknek a hit még menedék, akiknek egyetlen, földi ék se elég, hiszen többre várnak, s érő szívüben az ént néző bánat helyett egyre nagyobb teret kapnak az égrenéző vágyak.

Mesél

Itt vagyok. Ez nem kompromisszum, hanem egy kezdettől fogva rejtett történet, amely sima, mint a bőr, és egyértelmű, mint a képzelt felhők legtöbbször. Ha valaki mesélné, a történet színezete akár még diadalmasnak is tűnhetne, ami nem feltétlenül a mesélő szándékát, hanem ennek a sehová sem illeszthető történetnek a lényegét tükrözné, de mesélésről az *itt* és a *vagyok* szavak jelentésének tisztázásáig szó sem lehet.

Üres

Egek hidegén,
üres bölcsőkben,
tómedrek éjszakáiban
kerestelek.

Lehetne

Lehetne élve eleve lenni,
mégis miattunk sötét minden verem,
miattunk nem egy a végtelen s a szerelem,
miattunk véres minden,
s miattunk nincs már vér semmiben,
pedig lehetne minden eleven.

Ma reggel

Azt eddig is tudtam, hogy ha nem ember, akkor fa lennék, de ma reggel arra is rájöttem, hogy utazik bennem az idő, s hogy minden élő és holt fa erezete bennem ér véget. De hiszen még nincs is itt a reggel!
Csak még most az egyszer ments meg, ments meg, éjszaka!

Adventus

Fehér ruhában érkezett.
Együtt kellene csinálni! – mondta,
aztán csak a véres ruha maradt.
Ahol most van, az a másik itt.

Szabadesés

Minden bizonytalansággal a szabadesés okozza a súlytalanság állapotát, és a távolságok is emiatt nőnek. Két ember közt sokféle távolság mérhető, s a legfontosabb érték, melynek a földet érést követően jelentősége lesz, hogy hallom-e még a társam szíve dobbanását.

Rímtelen

Kilépett az árnyékból,
azután tízezer éven át
lángolva foszlott húsa,
majd behegedt a sebe,
és örökre a fényben él.

Félig-meddig

Egy műanyag titokba csomagolt falevél-hamisítvány féltve őrzött hiúságának szimfóniáival a zsebében érkezett meg az egyszerűbb mondatok írásának félreérthetetlen parancsa.

Minden

Ebből a naplementéből is
lassan egy kalapos úr lesz.
Bámulom egy állócsillag énekét,
amelyben az épülő városok rajza,
minden félénk, mégis örök remegés,
minden borzongó mozdulás tintája
összefolyik.

Mert

Beállok a sorba, és megöregszem.
Amikor a pulthoz érek, csendben csak ennyit mondok:
– Köszönöm, már nem kell semmi, mert elég az, hogy boldog vagyok.

1958

Az akasztás egy rendkívüli helyzet, amely során a búcsúzkodás utáni első, könnyű gondolatnak még éppen be kell férnie az *Anyám, éhes vagyok!* mondat borzalma alá, csak rendesen össze kell hajtogatni. Sajnos, a *kötél* és a *hóhér* szavakat egyáltalán nem lehet összehajtogatni. Nem én vagyok kegyetlen.

Nem kell

fényből lassulok énné
pedig sem lassulni
sem megszületni
sem lélegezni
nem kell
már

Közel

Nekem szép anyát szül, s téged
a fényárnyékok vonaláig enged,
ha hozzád érek, s reszket bőröd
felett a levegő, ahogyan szokott
egy illetudó, rendes lánynak,
ki ajtót nyit, s enged a vágynak.

Fáraó

A fáraó annyira szerette a dajkáját, hogy a trónra lépését követően is maga mellett tartotta. A dajka azonban a fáraót ekkor már nem akarta dajkálni. Amikor a dajka meghalt, a fáraó titokban megsiratta, majd nyilvánosan megkorbácsoltatta.
A fáraók már csak így szeretnek.

Utasok

Repedések történtek a falon,
majd a hó illata is megérkezett.
Balra, az utca végén fogunk lakni.
Tavasszal költözünk.
Kerítés már van.

Maradok

Azokra, akik vállalták másokért, hogy nem lesznek,
napsütötte sziklafal emlékeztet a rengeteg mélyén.
Bárcsak ne lennél közöttük, de te megtetted értem,
hogy kettőnk közül most már csak én érhetek véget.

Van ilyen szó

A leghátsó kaput, mely dísztelenül is szép,
csak másképpen, mint az inneniek,
nem természetes világosság
teszi láthatóvá.

Lelassítva

Itt az idő vízcseppé válni!
Várj, ne! Legyél inkább csend,
bukott világom lefelé bólintó,
kicsi virága, egy fel sem vetett
probléma le se írt megoldása!
Ha te egy ilyen képlet vagy, s
már nem is menekülsz tovább,
játszhatjuk azt, hogy tükör vagyok
a másik szobában. Utad addig tart.

Meteor

Alvó állat már e holt gép-barokk,
naplemente-szélesen kinyújtózó,
lassú, mély télszakokról álmodó,
titkainkat fagyával sem repesztő,
égből legördült, lángból hűlt rög.

Szakítás

Bár az óra leállt, a Nap mégis lement,
s eközben mindent maga alá temetett.
Ott, ahol sírni szebben nem is lehetett,
a teraszon még egy darabig reszketett,
várt, majd lassan vörös árnyékot vetett,
s belénk halt az élve felboncolt szeretet.

Háttér

A képet, mint aláhulló vércseppet
az edény, amely kellően dísztelen,
fog fel s őriz meg a szem odabenn.

Mivel az örök, égi világ fényeit emeli ki,
háttérnek a tubusba gyömöszölhetően,
általános viszonzatlanság is jól megteszi,
amit helyettünk magányunk társas baja
lármás korunk finom porának kiáltott ki.

Télben

A vérüket vesztő altatottak tarkabarka
vészmesékkal tapétázott gödrei fölött
tépázó szelek égett szabadságleveleket
tépegetnek gyászvigyázzban ázó fákról.

Kedves

A szellemi idő elfelejtése, egy nem létező csillag
szemléléséhez hasonlóan, sajnós, megtanítható.
Hol maradt el a bele-szerelem, amely sokadszor
sem fárad megesküdni, hogy tetszik neki, ahogy
végtelen az, akit szeretett, és még most is szeret?

Van lesz

Kell a jó elengedés és a megtaláltatás
szakadékok nélküli virágba borulása,
szirmok s magvak tépetlen hullatása,
vagyis a reptetés az érthető fény felé.
Nem lesz a *felsír*, nem lesz a *meghal*,
nem lesz a *még*, és nem lesz a *nincs*.
Csak a *van* a lesz, ami elég, mert egy.
Így voltunk először is örökké boldogok.

Az anyag

A lobbantó Napfáklyák erdejében, ahol
a lélek mint nedves bőrön a levél, úgy él,
és ahol csak az anyag álmodik bennünk,
lassan ki- és bejár a nyugtalan, múltó tél.

Érts

Tegnapi árnyék, valahol egy falon,
a színe, súlya s vastagsága semmi,
csak úgy van, magában, magának,
és ráérősen, hogy az idevalósiak is
megértsék, egy oldalra eldőló világ
tárja fel magát benne szégyenlősen.

Föld és Hold

Madárdalban visszhangozva halkán
a Föld ürege föl, a szívemig dobban,
majd az éj árva rózsavére újra alvad,
és a Holdra sebzett ujjával fölmutat.

Nézi

A kék elé felhő mozog.
Ha akarom, növekszik,
ha nem, akkor is.
Sehol senki, csak az, aki nézi.
Én? Ha csak nézi, akkor nem.

Páros

Soha nem vetkőznek le teljesen,
nehogy a másik végül ne találjon
semmit, inkább vissza-visszatérnek
életlen álmaikba, ahol még lehet
gyerekkardokkal kardozni.
Ezeket az egymás számára sem
létező, nagy csoportokat már csak
egy frontális meztelenségé hűlt
rianás tartja távol a másiktól.

Nincs lépcső

A színes kendőt nem sokkal korábban elejtő férfi megáll, majd egy botlásszerű,
oldalra billenést követően még egyet lép lefelé:
– Köszönöm, hogy megvárta, amíg ennek a hosszú gondolatnak a végére
értem!

Két emlék

Ahogy az irodából kilépve meglátta a jegenyéket a gyárudvaron, a pillanat
hatalma két, éppen arrafelé ácsorgó emléket moccantott benne egymás felé.
Hegyével a leszálló Napban fennakadt, de még így is hazafelé vezető fasor
képe került nehéz, üzemi lélegzetvételeket az általános fakulás ellenére is
megőrző műhelyrajzokkal szoros és nagyon rövid ideig tartó, így szerelminek
még éppen nem nevezhető érintkezésbe.
Aztán pattant egyet a felszín, és esőt dobott az udvarra a szél.

Tennivallók

Minden egyes pillanatban a jelenlévő,
s a jelent jelentő végtelenre kérdezni,
közben úgy hordozni egymást, ahogy
haldokló galambot szoktak esténként.
Onnan lehet tudni, hogy egy galamb
haldoklik, hogy még nem halt meg.

Parancsok

A hazatérés egy jó kis történet.
Talán nincs is több történetünk,
talán nem is kell több történet.
Ébredj fel, vetkőzz le, indulj el!

Búcsú

Ott állt, ahol az éppen emelkedő másik, aki a rá jellemző szabálytalan
józsággal tartotta egyensúlyát a nehéz és komoly árnyékok fölött.
Ő volt a leglégiesebb, hiszen csakis ez a felhőtlen könnyedség tette lehetővé,
hogy a hozzátartozók még egy pillanatra elérjék tekintetükkel a többi
elemelkedőt.

Ahol vége

A magasságbeli szerelemnép
a fellegcsinálók titokharangja alatt
az érzelemfeszítő izmokat ünnepli.
Kellenek oda is halottak?

Töredék

A fekete így válaszolt:

– A *Távol Vagyok* még akkor is jó név valakinek, aki csak játékból indián, ha nem játékból menekül, hiszen ez is annak a széttöredezett történetnek a része, amelyben nincsenek még felfedezésre váró, hátrahagyott jelek.

Beszélnék

– Azt tudtad, hogy ti, majmok, és mi, emberek, testvérek vagyunk?
– Mi tudjuk, ti viszont nem tudjátok, mert a határtalan tudat által lehatárolt jelenségek eredeti egysége helyett a részek részeg uralmának valótlan tengerében fulladoztok. Így letettek halott tojások az élet fészkeiben.

Esse

A vágyó igazság
a jelenülő Szép eseteinek lényegével
akar életvitelszerűen azonossá válni.

Megtörtént

Bár a maradék-energiák vizsgálata kimutatta, hogy ez a világ csak emlék, továbbra is az adatok lámpafejű urának háttal állva láthatóvá váló színes, de nehezen kivehető műutak maradtak divatban.

Minden megtörtént már, és mi nem voltunk ott.

Mondatok egy dobozból

Végül fel kell menni egy hegyre, ahol aztán úgy kell meghalni, mintha az ember élt is volna előtte valamicskét. Valaki egyszer azt mondta, hogy csakis ezen a módon lehet elpusztítani az úrt belül, hiszen legvégül ez az üresség is elhagyja majd a test anyagának környezetét, hogy a legkisebb részecskével elkeveredve úgy szűnjön meg, mintha soha nem létezett volna.

Térés

Széleken élt,
míg fémmel nem ütközött benne
a hozzá sem érő, égi vének fénye.
Azóta éleken él.

Tájkép

Virágba borult, súlyos őslékek
fogócskáznak az átlátszóvá
véglegesült égbolt széltől
mozgatott épületeiben.
Fölöttem egy közeli bolygó,
közöttünk távoli akrobaták.

Rögzítés

A fejnehéz óriásbábu át akart sétálni a kalapüzletből, ahol született, a pékségbe
a testvéreihez, a perecekhez, de félúton fellökte egy vörös sárkányt eregető
kiszű, aki a közeli búzamezők felé rohant.

A fejnehéz óriásbábusnak ez volt az utolsó gondolata:

– Jó volna most veled, igen, veled, ebben az esőben, de te egy puha védőtokban
őrzött, finom, színpadi hangszer vagy!

Horizont

Az utolsó reggelre fáradtan ébredő horizont vonalát egy kicsi felhő próbálta
meg maga után cibálva kiegyenesíteni. Délre a vizek újra összekeveredtek,
majd este lett a reggel, s lett minden csupa hulló betű.

Tudtam, hogy melyik szavak bírják legtovább, s hogy végül egy olyan szó
marad, amelyik már most is ott van a többi között.

Ki bír

a lélegző golyóvá
sűrűsödés előtt
ha itt vagy velem
van még egy pillanat
amit ki lehet bírni
ha itt vagy velem

Három kérdés

Hogy lehet, hogy lehet
kikapcsolni a valóságot
megkettőző létmotort?
Ha az anyag és energia
osztatlan mélyén csak
nemrakó-nembontó tűz ég,
miért ilyen hideg minden?

Mialatt

Mialatt a látható, emberforma
végtelen lép egyet és még egyet,
a vándorlásukat bemutató lábak alatt
engem mesélnek madárnak a lombok.

Párák

Meztelen, ahogy arrafelé mindenki, és szabad, mint a legtöbb halott. Nagyot sóhajt, amitől még egyszer felizzik, majd a nagy mondatot óvatosan, mint mellyes, de könnyű páráit az eső utáni völgy, a múlt idő mélyebb, s még hűs síkjaira bocsátja le:

– Ha lett volna szárnyam, mindent túléltem volna, de mire a forgószelek hazatérnek, én is otthon leszek!

Eső előtt

Egy sáros falevélen olvastam, eső előtt, hogy szokjunk vissza a valósághoz, és a saját magunk jóságán túlra vezető kapun látogassunk ki nap mint nap a nemes jelenhez legközelebbi, tehát éppen érvényes lelki felsőkertünkbe, hogy ott egy kicsit elidőzzünk, kinyújtózzunk, levegőzzünk.

Senki

A határ szélén várakozó senki nem jött sehonnan és nem is tart sehová, ráadásul látni sem lehet, mert nem ott van, ahol a többiek, mégis hozzá vezet minden, ki nem tépett könyvlap, alá nem húzott újsághirdetés, és észre nem vett, rommá bontott, épülethomlokzati elem.

Ekkora árat kell fizetni a tudásért, hogy az anyag alatt csak anyag nincs.

Hangtalan

Mozdulatlan sziklatömbök hangtalan áthaladása volt az a nyári kis szerelem. Szárnyak verdestek, színe lett estének, reggelnek, krumplipürének, és amíg a miért-is-lobogók szélárnyékában a többiek mind a hangosant énekelték, az én szárnyatlan, kócos kis csöndem az egyetlen himnuszt bólogatta ki.

Múlik

Végtelen éjszaka voltam,
de valahogy elmúlt az is.
Most nappal vagyok,
most kísérlet vagyok,
fém a tóban, mely köré
öreg házait építi éppen
a másik, a zarándok elmúlás.

Kúra

- Doktor úr, én soha nem tékoztam, mégis nagyon gyakran rám tör az érzés, hogy mindent elveszíték.
- Értem! Jöjjön, kérem, és tekintsük meg együtt a közeli vasútállomás nevezetességeit!
- Doktor úr, az is nevezetességnek számít, hogy ott jönnek-mennek a vonatok?
- Látom, kezdi már érteni... Tékozoljon, és nem fogja érezni, hogy mindent elveszít!

Aranykor

Amikor még egy kalapban elfért a világ,
és a napévek holdpercekkel kergetőztek,
finom aranyport sepert a szél a vénséges
időegységek mérésére is alkalmas órákba.
Egyszerre olyan nagy lett a csend, mintha
emberek fordítottak volna egymásnak hátat.
Azóta az órákban már csak fáradt állatok
kerülgetik a menekülés közben otffelejtett
üres, pontosabban testetlen asztalokat.

Menet

- Fölfelé menet, miután elhagyta a kanalát, majd egy arcot is, amely valaha az övé lehetett, eszébe jutott, hogy felesleges félni az elmúlástól, mert...
- Nem biztos, hogy józan minden hiány. Lehet, hogy nem is a haláltól félnek az emberek, hanem egyszerűen csak szeretnek élni.

Reneszánsz

A közelítés történeteinek másik főszereplője az a rejtett keletkezetlenség, ami természete szerint most nincs itt, de mindjárt visszajön. Várakozásunk még akkor is forradalom, ha közben kifordult alólunk a bolygónk.

Definíciók

Költészet: amit a szél csinál a fával.

Szép: fűszeres éj kalapja alól sietősen biccentő reggel.

Határtalanság: nagyon csöndes, képzeletbeli határ húsom sűrű borbíborra és a te jó, álmos húsdod között.

Emlék: önmagát dadogva utánzó, egyetlen találkozás, amely csak a formálatlant, azaz csak a lényegét menekíti.

Van: több ezer év telt el, és én még mindig itt állok.

Kő: több ezer év telt el, és én még mindig itt állok.

Angyalok

Aznap este tanultam meg repülni, amikor az állatok angyalai hátrahagytak bennünket, s elindultak lefelé. Már tudom, hogy a csonton mozgó húsba csomagolt, majd üres térbe állított vágyak szoktak így teljesedni.

A ma keletkezése

Az energia közülünk való ősének
egyszer az jutott az eszébe, hogy
milyen jó annak, aki nincsen, ezért
előbb ős senki lett, utóbb ős semmi,
majd tiszta energia, maradék nélküli.

A világ lett a maradék, s az is marad,
de valamikor régen estém estéd lett,
s világunk azóta egy irányban halad.
A tiszta energia ura végül is ki legyen?
Ősök ősei, örök te, örök én, mi ketten!

Elég

Az éppen elég, ha elég széles, de azért nem túl
széles az út. Az út, amid van, amid még azért a
pár lépésért van, hogy kevesebb legyen, és hogy
te mondhasd ki azt, hogy vége, és nem azt, hogy
elég volt.

Mese van

Vadrózsa-tövis szűrja át egy manó szívét fenn,
gyökérsátorban nagy kő titka lélegzik odalenn,
szül még ködöt a napkelet, s van, ki otthonról
inni a patakra, ahol a szomszja is hajol, lemehet.
A mese nem a múlt képe, s nem az ősök vágya,
hanem ifjú világok egymás melletti elhaladása.

Átmenetek

Az ébredést választottam, tehát azt,
hogy a foltok és mezők helyére más
foltokat s más mezőket engedek be.
A végén marad, ami nem réteg már,
az, hogy nincs tovább, de van hová.

Tíz sor Angélának

Mivel maga korán van, mint a holnapi hajnal,
ezért az első, komolyabb hidat, ami az utamba
kerül, magáról fogom elnevezni, akár lesznek
rajta emberek, akár nem. Látja? Mindezt annak
ellenére akarom megtenni, hogy egy híd csakis
akkor kaphat nevet, ha éppen nincs rajta senki.
Bár joga van hozzá, kérem, mégse álljon túl közel.
Volt, hogy üres dobozokat gyűjtöttem, s ha valami,
bármilyen volt a dobozban, már nem is érdekelt igazán.
Most már mindegyik doboz alján holnapi a hajnal,
most már ennek a lapnak az alja van túl a közelen.

Természet

Szakadékvadonokra kinyitott félálmain
antik-tak órája egyre gyorsabban ketyeg,
minden támasztékáról, ki s le a réseken
zöld, és virága csüng le súlyos füzérekben.

A fény és a vágy is más, a szín is több ebben
a saját éghajlatú, emberromjaiból a semmin
felfelé kapaszkodott civilizáció-utániségben.

Itt, magasföldön, a meredélyeket uraló perem
mesterépítésén, minden múlt korhadás felett,
de a tenyeres felhőlebenyek alatt előbb táncol,
majd táplál az életekből lett értelem sóhajként
elváló, tegnap esti visszhangja: természet, élek.

Szabad

Én nem egy gömbben élek.
Ha emelnek, emelkedem, s
lepattogzanak rólam a rám
szervesült, színes nincsek.

Ha ott leszek, ahol ezt szabad,
először a puha arcommal érek
majd hozzá, utána magamhoz
ölelem örökségként a kezdetet.

A galamb tárgyalása

Esetleg a galamb randevúja. Mivel a kifejezést alkotó második, idegen szónak két jelentése is van, elképzelhető, hogy inkább a galamb randevúja a hely, vagyis a végállomás nevének helyes fordítása. Egyébként a kifejezést alkotó első, idegen szónak is van másik jelentése. Az, hogy távolság. Tehát ennek a helynek a neve itt, a sötétség szélén, közel a feljáratokhoz, de távol mindentől, ahol még vannak lobogó textíliák, azt is jelentheti, hogy a távolság randevúja. Nem mintha számítana, hogy mi a pontos fordítás, ugyanis, ha a szavak és jelentéseik esetleg a sötétséget még túl is élik, a feljutást már biztosan nem fogják, mert van, ahová élve csak egy szavait vesztett ember juthat el.

Ki táncol?

Élni kell, valahogyan élni kell,
dadog a világot álmodó gyáva,
s azt a ritmust, amit nem hall,
laposra taposott agyának üres
kirakatait bámulva kitáncolja.
De az, aki még nem felejtett el
nem táncolni, s a ritmust is jól
hallja, ennek az álmos táncnak
saját magát soha nem adja oda.

Gammapolisz

- Bocsánat, innen indul a rakéta?
- Reggelizett?
- Úgy tudtam, hogy aznap már nem szabad.
- Jó! Az út háromszázhuszonhat évig tart. Közben mindent el fog felejteni, de ott majd újra megtanítják beszélni és járni. Csomag?
- Nincs semmi... nincs már semmim, csak ez a jegy. Tessék!
- Kettes kapu, vetkező! Jó utat! Kérem a következőt!

Fekete

Eleinte csak egy feketés színű valami volt egy tükröződő felületen, amit sokan láttak, azután, idővel egy gömbbe zárult a világ árvája, hogy ott egy kezdetétől fogva fekete, tükröződő felületet képezzen. Azt a gömböt soha senki nem láthatta, de a közelében tartózkodók eltemetett emlékeihez gyakran keveredett egy kérdés: mi történne, ha tükröződő belsejű gömbjeinkben a sosem volt fény megjelenne?

Megoldás

Nemhiába jöttek fel hozzánk kíváncsi, embert utánzó, lélegző párák, ugyanis kiderült, hogy a sorban nem egy nyitott mondat az első, hanem az a később már mindent kovászoló algoritmus, amelynek aktív részéhez írásirányban hozzáadódik egy tükröződő, passzív is. Az első algoritmus anyagban és energiában egyaránt, kivételek nélkül és paramétereiktől függetlenül, az összes fő- és mellékegyenletben biztos érvényességet mutat. Többször is ellenőriztem.

Robo-Dogville

Mivel Leonyid egy tajgai meséből pottyant le a városra, és csak értéktelen mesepéncz volt nála, a városi zártbizottság engedélyezte, hogy átmenetileg a város egyik üreges robotkutyájában lakjon, s azt lakbér fejében üzemeltesse. Leonyid beletörődve tűrte, hogy testét a kiutalt géplakásba csavarozzák. Ahogy elindult az ereibe pumpált, forró műszerolaj és az idegrendszerére

kapcsolt hideg elektromosság, az illatos, csilingelő, esti lég ünnepi fogadására kitárt, tajgai meseablakok otthonos derűt sugárzó látványa lassan, de biztosan felidézhetlenné fakult benne. A kutya úgysem oda akart volna hazamenni.

Szabadon

I.

A laza lelki izomzattal történő szabadesés nagy pillanatai – a sülő, fűszeres hús már pirult kérgéhez hasonlóan – belső zamatokat őriznek meg. Egy gyors kézfogás szuperember-jelmezben, egy korty a színes reklám-löttyből, aztán már meg is lehet mutatni, hogy ki a bajnok.

A kisvárosból mindenki festhetett egy-egy csillagot az elrugaszkodás hatalmas víztartályára. Kivételt csak egy halott család és az őket éppen elhantoló szomszéd farmer képezett. Ott nem volt se festés, se zokogás, se színes lityi-lötty, csak a remény hirtelen kinyúló, de elkésett mozdulatát követő várakozás már távolban ballagó emléke.

Egyszer mindenkit körbe lehet állni, azt is, akinek nincs nagyobb vágya az egyre távolabbi városokba való költözésnél.

II.

A gyermekek keresik a település és a természet határát. Nem csak azért, mert legalább egyszer szeretnének mindenhol ott lenni, hanem a határ okozta szédülés miatt is. A kerítések, utak és árkok a bennünk lévő máshol jelterének a határai.

A legmélyebb a legmagasabb? Kérdezd a gyerekeket, de a harmadik és negyedik kezdet senki sem fogja helyetted megtalálni.

III.

Ahogy az idővel nem úgy van, mint a levegővel, a valahonnan valahová sem az anyagé. De akkor mi tartozik mihez, és hogyan? Ez a kérdés olyan tagolhatatlan áramlás, amely semmivel sem érintkezik. Tudjuk a választ, de egészen addig nem fogjuk megérteni, amíg a jövőbe zárt tudat mosolyának tömegét egy számegyenesen akarjuk kijelölni. Tessék, lityi-lötty!

IV.

Ha elfogy a tinta, marad a szó.

Ha elfogy a szó is, marad a lélek és annak szabadesése, a tudat maga, fénybe csomagolt fény, embertelen szépség, az ég karimás kalapja, s alatta egy marék manna, és ez éppen elég!

Ami nem oszlik

Azt, hogy az igazságot és az egyedülletet valaha egy nagy állat dobta ugyanabba a kosárba, egy gyönyörű, tágas és lassú világban mondták el nekem. Fejemen kalap, előttem a végtelen első üressége. Nagy izzás mondja bennem, hogy ideje lenne már megszületni! Ez egy utazás története, de az utolsó ház mindig a madaraké.

Kérlek

Engedj meg,
mert mélyem ének,
s nem a soknak habzó kútja,
csak óda, csak a vége, csak a csak,
s mert a tetsző szó fényes érme kincs,
csak visszhangja van, de visszfénye nincs.

Pont ez van

Ahelyett, hogy a csillagokig érő földhídon
a roppant lét sóhajának nyomait keresném,
árvaságom közölhetetlenségével barátkozom.

A most

Megszületett a megszületetlen. Az első reggelen
a Nap fénye legelőször az ő hegyét érintette meg.
Az illatos szelek megszületetlen testén keresztül
érkeznek meg, s megszületetlen testén keresztül
indulnak hosszú útjaikra. A most a mindörökké.

Név, majd kép

Én volt a név, s lett képpé a te, mert a kép más.
Áll a név, az első, de halad a kép, a végső, mert a kép más.
Mozgása valós, sebes egyenlet bent, mert a kép más.
Felületéhez semmi sem tapad, mégis hozzá igazul minden,
mert a kép más.

Kilences

Szép szárnya nőtt egy királynőnek,
s öreg szekrény lett a mellkasa,
melyben dió gördül, ha talpa
éj-hídra lép. Időtlenséget
kútba hullt órái jeleznek.

Paradise lost

Az áldott anyagot – s talán nem is csak az anyagot – a meghittség
szabadságának történetei ébresztgetik. Az egyik ilyen szerint
egy házban lévő erdőben élek, s van valakim, akit bárhol
megérinthetnék, de én az arcát simogatom meg.

Utazás

Vonatablakban
arc és táj ölelkeznek.
Én a táj vagyok.

Rendszer

A hibaüzenet nem kisebb a ritmusrendszerénél,
amely önmagát az anyagba a falakon túli, távoli
jövőben álmodja újra meg újra, és nemcsak azért
nem ébred fel, sőt, még csak nem is ébredezik,
mert hiábavaló az álma.

Bizonyosság

Amikor elképzelttem, hogy egy vágy
és múlt nélküli gép terméke vagyok,
meghalt bennem a kezdetlen csend,
és megszületett az első, hideg hajnal.

Tél

Míg az ÉN-ek élnek,
s mint éle az ércnek,
még holtan is ölnek,
nincs vége a télnek.

Térni

Azok, akik nem keltek át a túlpartra a hajnal madaraival, éjszakabra, az
üresség magvának közvetlen közelébe húzódtak, ahol beléjük költözött az
ottani házak félhomálya és időtlensége.
Ugyan milyen gyártmányú ablak- vagy óraiüveg bírná ki ezt a jelenlétet, és
Dél titkát most ki őrzi?

Szürreális

Film készül. Az utolsó előtti felvételen az éppen
szétrobbanó Naptól áthevített síneken emberek
rohannak. Azt is lehet gyorsan. Ez nem verseny,
de valaki végül megkapja a vállfázott egyenruhát,
hátán remegő betűs hímzéssel: *Már Nem Félek!*
Nem fért ki, de elé szabad gondolni, hogy *Végre!*

Soháim

Minden alatt, ahol vége, s nincs már semmi más, ott a helye azoknak, akik úgy akarnak örökké nem lenni, hogy közben tudnak róla. Akik soha nincsenek, az „egyedül” a szavuk, hiszen már a „soha” és a „nincs” sem az övék.

Q. E. D.

Egy vízzel teli, erdei kunyhóban fürge tengeralattjáró halad egy szupertitkos... felé. Kapitánya s egyetlen utasa a jó farkas, aki napi fél lepénnyel is beéri. A lepény másik, élő fele szabad és büszke nép, zászlóval, himnusszal, legendákkal. Ebben a mesében nincs árnyék, mert maga az ember az árnyék, ugyanis ami azért igazi, mert nincs, annak árnyéka sincs.

A lendület nem diadal

Nagyon lassan, minden pillanatát élvezve annak, hogy végre tudok mozogni, kinyújtottam a kezem, és egy olyan üveglapot érintettem meg, amely valaha tükör volt.

Amikor a sima felület találkozott a vak szörnyeteggel, a nyugalom és a szégyen egyetlen lenyomatának angyala... elmosolyodott?

Egy törölt vers helyére

Ami van, és áll, az gyorsabb annál,
mint ami nincs, és mégis rohangál.
De mi van akkor, ha a nincs is áll?

À la carte

Az artista arccal lefelé, kilométeres magasságban, két matematikai pont közé feszíti ki magát. Már nem szédül, hiszen tisztában van vele, hogy a fülében dubbanó időnek csakis a halál vasa kölcsönözhet efféle lassúságot.

Végül egy olyan érzés látogatja meg, mint tegnapelőtt, ebéd közben, amikor szikrányi, mégis erőteljes éhség ébredt benne valami iránt, aminek a tárgyát akkor még nem tudta megnevezni. Most már azt is tudja, hogy nem kell mindennek nevet adni, hiszen szép zuhanása merőben különbözik minden eddigi étkezésétől.

Varázsgond

Holdalatti tájba rejtve,
a szék, a tegnap és az ágy között valami bűg.
Szélfény jeleit szórja egy ismeretlen anyagfáradás,
vagy ez is csak egy szép nő, fegyverrel a kezében?

Találkozás

A jövőből jött ember számomra állatnak tűnt, s tudtam, hogy ő is állatnak tart engem. Azt mondta a szemével, hogy hatalmas hengerek között járunkkelünk, s a hengereken finom illatú, erős mérgek csorognak le. Ezeket a mérgeket még csak érintenünk sem szabad. Tudtam, hogy a monitorok futó képeiről beszél, amelyekről mindenképpen le kell szakítani magunkat.

A jövőből jött ember végül azt mondta, hogy az ember gyökerét a fa gyökere gyógyítja. Ez egy álom volt egy üres falon, az illanó idő kitalált testvére.

Fordítások

*Rátaláltam magamban egy spanyol népdalra,
és két, belső költőm ezt lefordította magyarra.*

Szál virág, te szép lány, sírom kész,
de feléd sodor az alvilág, és vallom,
vár még ránk, kedves, a dal s a tánc
a Hold éjezüst ladikja alatt, a parton,
hol játssza a szerelmesek himnuszát
rossz húrokon vén Juan nagyapánk.

Elmentem, virágom, szép leány,
poklokat járok teérted, de talán
te meg én táncolunk majd, kéz a kézben
a fényes Hold-csónakon, egymás ölében,
és nászadalunkat kopott gitárján
pengeti hozzá öregapánk, Juan.

De akkor mit csinállok most?

Egyszer helyet fogok készíteni magamban
az erdő felől érkező, esti illathuzatoknak is,
hiszen mély ereink már most is összeérnek.

Helyettünk nem szeretnek

Még akkor is jobban szeretlek, mint saját magamat,
ha nem is vagyunk, vagy ha nem is fényből vagyunk,
és mint az almák fáradt férgei, csak a húsunk táncol.

Tények

A fény változásai a lélek érkezésének rétegében
azért lassulnak le, hogy a kövekből állatok,
az állatokból pedig újra nagy fehérség lehessen.
Olyan ez, mint egy perdület, vagy mint egy láthatatlan
utca, amely minden városban megtalálható.
A kéz vonala még éles, de az arcé már nem.
Akár én is lehetnék. Akár az enyém is lehetne.

Nem indián intimitás

Öreg anyag ragasztotta az emlékdoboz aljára
azt a határtalannak vágyott folyamatot, hogy te,
egyszerű, tudatos élő, a közös múltba zuhansz,
de az utolsó pillanatban még megkapaszkodsz
a gerincoszlopomon, és egy kicsit visszamászol.
Te vagy a kisebb, de én vagyok a gyengébb.

Sejt

Még él a legelső sejt, amely a telességgel
összehasonlíthatatlan üresség lassú égése
miatt egyszer haldoklás nélkül fog leállni.

Áldás

Kívánom, hogy következő, képzeletbeli zuhanásod
során végre lelked bátor tehetetlensége győzzön
a zsebedbe és a szádba dugott kavicsok helyett!
Vajon a szabadság mindig föl, és mindig repül?
Ha nehezebb lent, akkor nem az győz, aki marad?

Három

Három percen át tartott, amíg a gyönyörű léghajó egy térkapun belibegett, és egy másikon kilibegett. Ki volt világítva, és egy fiatal korában elcsatangolt, lobogó selyemkendőt viselő nagypapa kormányozta. Senki sem láthatta, mert magasan történt az egész, de azóta tarkabarka cukorkákkal álmodnak unokái.

Ki akar?

soháiig tart a telen lélek
színei a múltba vesznek
s kabátja csak a valóság

Zárt

Amikor végleg bezárták a körúton a könyvtárat, nálam maradt egy könyv, pedig nem is tetszett igazán, mivel a főszereplőnek rá kellett volna ébrednie, hogy – bár a különbség csaknem elenyésző – nem az emberi örökkévalóság érintése miatt, hanem igenis az ejtőernyő nélküli ugrások izgalmát magukban rejtő, nagy pillanatokért élünk, amelyek olyanok, mint amikor úgy kel fel a Nap, ahogyan egy szemhéj lassan, düh nélkül, a felejtés mindent elegendő méltóságával emelkedve tár fel egy arcot.

Később lezárták a körutat, majd a várost is, hetvenhatezer esztendővel később pedig már azt sem lehetett tudni, hogy egyáltalán létezett a város.

Korona

Álló fürgeteg tapossa azokat a kirajzolt, sebes vonalakat, amelyekre jól megtanultunk büszkék lenni, de amelyek, az idővel való összekapcsoltságból eredő lassulásuk miatt, megint az álló fürgeteg nagy lába alá forogtak be magukat. Túlélnek, akiknek vesztegetni való híján van mit veszíteni, akiknek vannak a fiókjuk mélyén, lefordított kavicsuk alján. A többi kiesik? Ha a végén, ahol akár már le is lehetne ülni, kiderül, hogy csak valami játék volt ez az egész, akkor nem.

Amarra

Arra a tehetetlenségre is lehet vágyani, hogy életem tökéletes szereplője a mellettem lévő széken üljön, de ez engem egyáltalán ne érdekeljen, mert, hazám és angyalom, a szívem a forradalomé! Fáj létrejönni.

Ez víz

Látszólagos égi útján, látszólagos földi útján,
s mind, a rejtett utakon, tulajdonképpen ez víz,
de nemcsak az, hanem eső után, erdő-mélyen
levélről sziklarésbe hulló, apró végtelent hordozó,
álomból csepp fényre érkezés.

A másolat

Az időtlen szeret a mostban időzni,
szavak s virágok földjén, hol minden
jöttment szépség el tud mellette aludni,
s az egyetlen is, ki nem magával van teli.

Nap és ok

Addig kellene csak visszamenni, amikor árnyékba menekültünk,
s olyan szavakat írtunk kis cetlikre, mint *lélek, valóság, végtelen*,
hogy azokat egy kalapból előhuzigálva legyen okunk a lét helyett.

Alatt

a bolygó alatt falevél
vagy egy leány táncol
ki így szedi mint lélek
csokorba a mélységet

Nem és nem

Nem, nem és nem! A fénybe
mártottak nem szomorúak!
Ágbogaikban színes tél az élet,
látnak és felfelé nyújtózkodnak.

De hallanak-e roppant szavakat?
Igen, de mindig csak azt a kettőt,
hogy Cseppjeimből Tengereitek!

Eddig csak olvastál, de itt és most
gondold át alaposan az intimitás,
mint egyetlen ép szó jelentését!

A történetem

Mindig ezt a történetet kerestem.

A kolostoroktól le, a városba indultam, és addig mentem, hogy a harangokat már ne halljam. Lent megházasodtam, de a valóságok, a városé és az enyém, nem voltak jelen egymás számára. Fölfelé indultam, s a kolostorokat megkerülve még magasabbra mentem, addig, hogy a harangokat már ne halljam. Nem kerestem békét, és nem is találtam meg.

Nincs tovább, eddig tart az egymástól, és a szüntelen változás miatt saját maguktól is különböző jelenségek hazaútja, egészen az első forma nem-létéig.

Titkom

És most a titkom.

Minden hajnalban van egy pillanat,
a csend pillanata, amely utat épít,
egészen hazáig, a kertig, a szerelemig.
Ezen az úton csak óriások járhatnak,
és azok, akikhez már visszatért a daluk.

*szellő simogat
egy tollpihe elköszön
az árnyékától*

*az ég aljára
egy madár karcot sebet
nem kell több vonal*

*lassan elalszom.
álmok laknak a dombon
arra indulok*

An abstract watercolor painting on a light beige background. The central figure is a stylized, somewhat abstract shape, possibly representing a person or a creature, rendered in a mix of colors including brown, yellow, blue, and red. The figure has a long, curved neck and a thick, horizontal body. The background is decorated with numerous small, scattered splatters of blue, red, and yellow paint. The overall style is expressive and artistic.

Cédrus Művészeti Alapítvány
1136 Budapest, Pannónia u. 6.
Telefon: (1) 247-6657
Mobil: (30) 511-3762
E-mail: szongy@gmail.com
Honlap: www.naputonline.hu

Felelős kiadó: Szondi György
Szöveggondozó: Végh Ákos László
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
ISSN 1787-6877
ISBN 978-615-6180-07-0